

Una part del Toltz

Es diu Steve Toltz i ha escrit una novel·la que es titula *Una part del tot*. El llibre té una mica menys de vuit-centes pàgines i la traducció al català ha estat publicada per La Campana. En aquest totxo, l'autor s'esplaia de manera no gaire afalagadora sobre els diaris en particular i els periodistes en general. Una: «He arribat a la conclusió que llegir el diari és una mica com beure's el teu propi pipí: hi ha gent que diu que és bo, però jo no m'ho crec.» Una altra: «És injust que l'home estigui al capdamunt de la cadena alimentària quan encara es creu els titulars dels diaris.» La tercera, definitiva: «Els periodistes, aquests gossos guardians de la moral, hipòcrites, pretensiosos i en zel permanent.»

Havent llegit tot això, un servidor, que es guanya la vida amb l'abominable feina d'escriure en un diari, hauria de tenir ganes d'anar a trobar el senyor Toltz fins a Austràlia si cal, que és d'on és aquest bon home, i esclafar-li al mig del cap els dos quilos de paper enquadernat que ha parit, no pas per revenja sinó perquè així pugui fer-se una idea de què significa que algú li digui que el seu llibre fa mal.

Però no ho faré pas. I això que ni tan

sols em caldria anar a Austràlia perquè el senyor Toltz viu a París i fins i tot l'altre dia va ser a Barcelona (on, per cert, va redactar *Una part del tot* durant una estada a la ciutat). No ho faré perquè, en primer lloc, la novel·la és extraordinària, la millor que podedeu trobar actualment a les llibreries cata-

Si barregeu Irving i Moliner en una coctelera, en surt Toltz

lanes, bé, potser sumant-hi la *Trilogia de Deptford* (Empúries) de Robertson Davies. I segona, perquè quan un porta un parell de dècades en el món del periodisme i manté un cert esperit d'autocrítica arriba a la conclusió que les frases lapidàries d'en Toltz sobre el gremi tampoc no són tan exagerades.

El cas és que esteu a una mica més d'una columna de distància de tenir prou elements per córrer a la llibreria més propera i firar-vos aquesta història hilarant i alhora profunda d'una família extravagant, amb delinqüents perillosos convertits en herois

nacionals, amb inadaptats vocacionals, amb frikis insuperables i amb un estol de secundaris que impulsen un relat torrencial que sembla el resultat d'agafar la prosa de John Irving i la d'Empar Moliner i barrejar-les en una coctelera amb una mica de suc de llimona, un bon raig de vinagre, gel picat i brases de caliu. Una història trepidant que aconsegueix el difícil equilibri entre gruix intel·lectual i amenitat i que, més enllà de deixar els periodistes com un drap brut, genera una concentració bíblica de frases brillants. Tres píndoles. Una: «S'enyoren tant els mals temps com els bons, perquè al cap i a la fi el que de veritat s'enyora és el temps mateix.» Dues: «La gent sempre es queixa que no té sabates fins que veu un home sense peus, i llavors es queixa que no té cadira de rodes elèctrica.» I tres, tota una declaració d'intencions: «La meua història és boníssima i a sobre és veritat. No sé per què, però sembla que la gent hi dona molta importància, a això. Personalment, si algú em digués: 'T'explicaré una història magnífica que és una mentida de cap a peus!', jo seria tot orelles.» Què us en sembla. Doncs això només és una part del Toltz.